

Φρέσκο, αστειό
κι εγκληματικά
εθιστικό!
HANNAH GRACE

ΠΩΣ ΝΑ
(ΤΟΝ)
Σκοτώσετε

ΣΕ ΔΕΚΑ

ΡΑΝΤΕΒΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Shailee
THOMPSON

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πώς να (τον) σκοτώσετε σε δέκα ραντεβού**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: How to kill a guy in ten dates
Από τις Εκδόσεις Gallery Books, an imprint of Simon & Schuster, LLC, Νέα Υόρκη 2026
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Shailee Thompson
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κλαίρη Θεοδώρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Eeliah Pty Ltd, 2026
© Χάρτη: Tonia Composto
© Σχεδιασμού εξωφύλλου: Atria Books Australia, an imprint of Simon and Schuster Australia
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2026

ISBN 978-618-01-6401-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

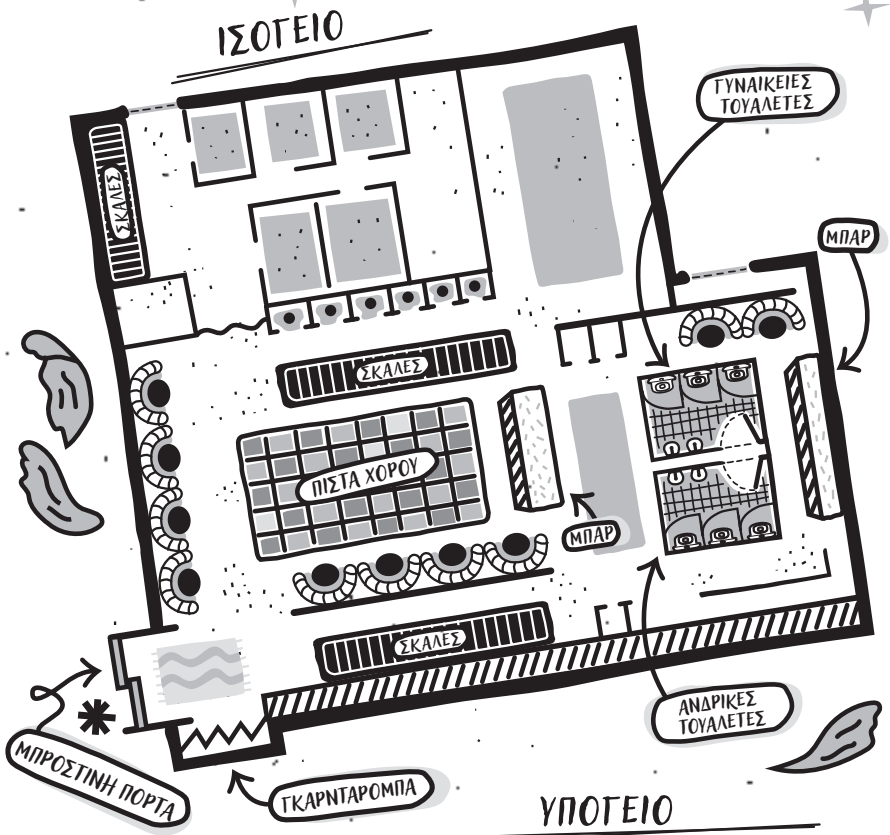
Shailee THOMPSON

ΠΩΣ ΝΑ
(ΤΟΝ)
Σκοτώσετε
ΣΕ ΔΕΚΑ
ΡΑΝΤΕΒΟΥ

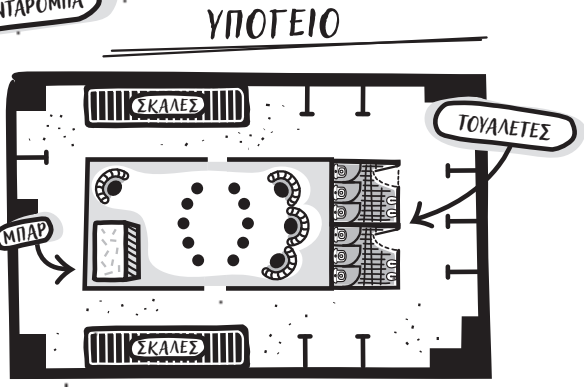
Μετάφραση: Κλαίρη Θεοδώρου

~~CRASHIN~~ SERENDIPITY

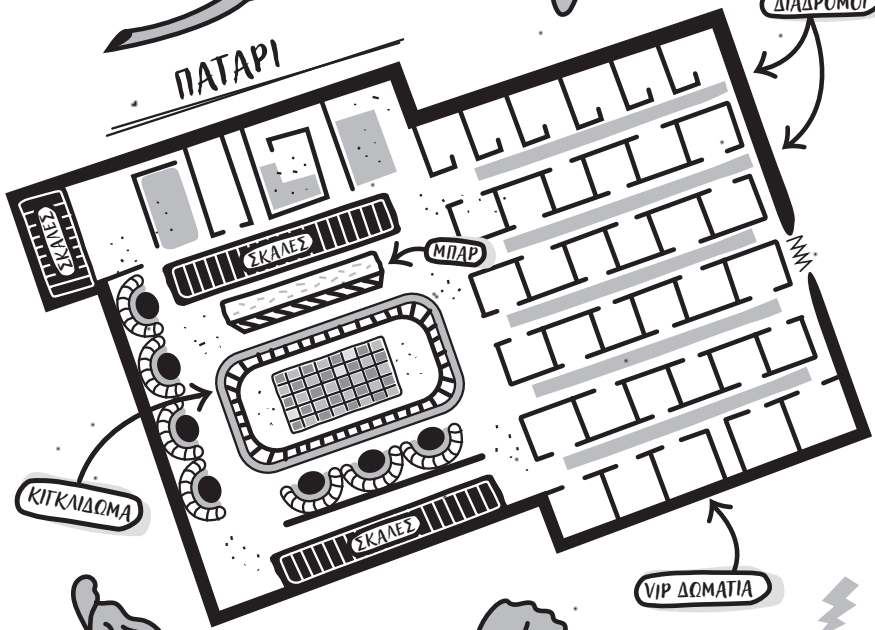
- ΚΑΝΑΠΕΔΕΣ
- ΕΣΟΧΗ

ΠΑΤΑΡΙ

ΔΙΑΔΡΟΜΟΙ

ΚΙΤΚΝΩΣΜΑ

VIP ΔΩΜΑΤΙΑ

Όλες οι υποσημειώσεις είναι της μεταφράστριας.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΠΙΒΙΩΣΕΙΣ ΣΕ ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΣΛΑΣΕΡ*

1. ΜΗΝ ΚΑΝΕΙΣ ΣΕΞ
2. ΜΕΙΝΕ ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΩΡΑ ΑΠ' ΟΣΗ ΝΟΜΙΖΕΙΣ
3. ΒΡΕΣ ΕΝΑ ΟΠΛΟ
4. ΑΝΑΨΕ ΤΟ ΦΩΣ
5. ΜΗ ΧΩΡΙΖΕΣΤΕ
6. ΦΥΛΑΓΕ ΤΑ ΝΩΤΑ ΣΟΥ
7. ΜΗΝ ΤΡΕΧΕΙΣ ΣΤΙΣ ΣΚΑΛΕΣ
8. ΜΗΝ ΠΕΙΣ «ΕΠΙΣΤΡΕΦΩ ΑΜΕΣΩΣ»
9. ΝΗΦΑΛΙΟΤΗΤΑ = ΕΠΙΒΙΩΣΗ
10. ΠΕΣΜΕΝΟΣ ΚΑΤΩ ΔΕ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΝΕΚΡΟΣ...
ΞΑΝΑΧΤΥΠΑ ΤΟΝ

* Σλάσερ χαρακτηρίζεται το υποείδος ταινιών σπλάτερ όπου ένας δολοφόνος σκοτώνει ένα ένα τα θύματά του χρησιμοποιώντας αιχμηρό όπλο, συνήθως μαχαίρι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

«Υποθέτω πως σκέφτομαι τον φόνο πιο συχνά απ' όσο θα έπρεπε. Πάντα με συναρπάζει η ανόθευτη δύναμή του να αλλάζει και να καθορίζει τις ζωές μας».

Όχι από το *The Holiday*

Στον έρωτα και το σπλάτερ όλα επιτρέπονται: Η τομή ανάμεσα στις ρομαντικές κομεντί και τις σλάσερ ταινίες από τα τέλη του 20ού έως τις αρχές του 21ου αιώνα

Αν και οι χαρακτηρισμοί «σλάσερ» ή «ρομαντική κομεντί» μπορεί να επιφέρουν σκληρότερες κριτικές σε σχέση με άλλα κινηματογραφικά είδη, η κοινωνικοπολιτισμική επίδρασή τους δεν πρέπει να υποτιμάται. Υπάρχει λόγος που και τα δύο κόβουν τόσα εισιτήρια. Υπάρχει λόγος που, παρ' όλες τις αλλαγές στα γούστα του κοινού και στις κινηματογραφικές τάσεις μέσα στα χρόνια, για κάθε ταινία *Η νύχτα με τις μάσκες* που έχει βγει στις αίθουσες υπάρχει και μία ταινία *Θα τα φτιάξουν ή όχι;* για την εξισορρόπηση, με πρωταγωνίστρια την Τζούλια Ρόμπερτς (βλ. Παράρτημα 1).

Λαμβάνοντας υπόψη τη συμπεριφορική επιστήμη, θα μπορούσε να συμπεράνει κανείς ότι τα σλάσερ και

οι ρομαντικές κομεντί διατηρούν τη θέση τους στο κινηματογραφικό τοπίο χάρη στον τρόπο με τον οποίο τα προβλέψιμα φινάλε τους ανταποκρίνονται σε βασικές, ενστικτώδεις ανθρώπινες ανάγκες. Συμπωματικά (ή ίσως και όχι), τα προβλέψιμα φινάλε ευθυγραμμίζονται με ιεράρχηση των αναγκών κατά τον Μάσλοου: στα σλάσερ, ασφάλεια και προστασία· στις ρομαντικές κομεντί, αγάπη και ανήκειν (βλ. Παράρτημα 2). Με απλά λόγια, αυτές οι ταινίες μάς προσφέρουν αυτό που όλοι ενδόμυχα επιθυμούμε: μια ζωή να ζήσουμε και έναν λόγο για να τη ζήσουμε.

Όμως είναι οι δομικές ομοιότητες που χαρακτηρίζουν εγγενώς τα δύο αυτά φαινομενικά αντίθετα είδη που υποδηλώνουν ότι θα μπορούσαν να προκύψουν πολύ ευρύτερες εφαρμογές όχι μόνο από την ξεχωριστή μελέτη τους, αλλά και από μια συμπληρωματική διερεύνηση. Αν εξετάσει κανείς πιο προσεκτικά αυτές τις ταινίες, θα διαπιστώσει ότι ακολουθούν παρόμοιο μοτίβο. Ένα μοτίβο με συγκεκριμένους κανόνες. Αν οι πρωταγωνιστές ακολουθήσουν αυτούς τους κανόνες, κερδίζουν. Στα σλάσερ, επιβιώνουν. Στις ρομαντικές κομεντί, βρίσκουν τον έρωτα. Αν δεν τους ακολουθήσουν, χάνουν. Στα σλάσερ, αυτό σημαίνει ότι αποκεφαλίζονται με κάποιον φρικιαστικό –αλλά ικανοποιητικό– τρόπο (συχνά ημίγυμνοι). Στις ρομαντικές κομεντί καταλήγουν να κλαίνε στη βροχή, έξω από το σπίτι του ανεκπλήρωτου έρωτά τους, καταδικασμένοι να μείνουν για πάντα μόνοι κι άγαμοι. Και τα δύο αυτά σενάρια έχουν βρει εφαρμογή σε αμέτρητα κλασικά παραδείγματα σλάσερ και ρομαντικών κομεντί στα τέλη του 20ού αιώνα και, παρότι απορρίπτονται σε ορισμένους κύκλους λόγω μιας φαινομενικής έλλειψης βάθους και υπερβολικής εξάρτησης

από κλισέ, το κοινό συνεχίζει να επιστρέφει διψώντας για περισσότερα.

Οπότε, αυτή η διατριβή μπορεί να εκληφθεί ως μία γενεαλογική μελέτη των σλάσερ και των ρομαντικών κομεντί· μακρινά ξαδέρφια που έχουν εγκλωβιστεί στον ίδιο γενεαλογικό κύκλο. Με πορείες επηρεασμένες και προδιαγεγραμμένες από τους προγόνους τους. Καταδικασμένα να ανακυκλώνουν τα κλισέ και τις κοινοτοπίες των γον...

«Απλώς δεν καταλαβαίνω τι προσπαθείς να πεις εδώ, Τζέιμι».

Η Λόρι σηκώνει το βλέμμα της από την οθόνη του υπολογιστή και τα χάλκινα μάτια της μισοκλείνουν καθώς με κοιτάζει εκεί που κάθομαι, σ' ένα ψηλό σκαμπό στον πάγκο της κουζίνας, τυλιγμένη σ' ένα φλις φούτερ-κουβέρτα με στάμπα σκορδόψωμα. Την παρακολουθούσα να διαβάξει τον πρόλογο της διατριβής μου σαν να ήμουν ο Νόρμαν Μπέιτς*, μόνο που εγώ δεν την κοιτούσα πίσω από κάποια τρύπα στον τοίχο, αλλά μέσα από τους φακούς των γυαλιών μου με φίλτρο μπλε φωτός.

«Νομίζω πως πρέπει να διαλέξεις ένα», προσθέτει.

Την κοιτάζω κι εγώ τώρα συνοφρυωμένη.

«Να διαλέξω ένα τι;»

Νιώθω ένα αμυδρό σφίξιμο στο στομάχι, καθώς ξέρω πού το πάει, αλλά μετά η ευαίσθητη καρδιά μου με διαβεβαιώνει πως είναι φίλη μου – η καλύτερή μου φίλη απ' όταν γνωριστήκαμε στο σεμινάριο «Εισαγωγή στις Σπουδές Κινηματογογρά-

* Στην ταινία *Ψυχώ* του Άλφρεντ Χίτσκοκ ο Νόρμαν Μπέιτς χρησιμοποιεί μια τρύπα κρυμμένη πίσω από έναν πίνακα για να κατασκοπεύει τη Μάριον Κρέιν στο δωμάτιο του μοτέλ. Ο πίνακας είναι τοποθετημένος έτσι ώστε να καλύπτει την τρύπα από την οποία την παρακολουθεί.

φου» στο NYU κατά τη διάρκεια του πρώτου εξαμήνου του πρώτου έτους. Και δε θα ήταν ποτέ τόσο σκληρή, τόσο απερίσκεπτη, τόσο γαμημένα λάθ...

«Σλάσερ ή ρομαντική κομεντί».

Η πνιχτή, θιγμένη κραυγή που βγαίνει από το στόμα μου δε θα ακουγόταν καθόλου παράταιρη στο ριμέικ από το *Ξύπνημα των νεκρών* του Σνάιντερ. Με τις ώρες ύπνου που θυσιάσα για να γράψω αυτή την εισαγωγική σελίδα, θα μπορούσα άνετα να κάνω τη ζόμπι κομπάρσο.

«Αυτό είναι το νόημα όλης της έρευνάς μου, Λόρι!»

«Απλώς δε νομίζω πως κολλάνε μαζί».

«Δε λέω κάτι τέτοιο. Αυτό που λέω είναι πως ο εγγενής σκοπός τους μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο του κινηματογράφου και οι φορμαλιστικές δομές τους είναι ίδια».

‘Η, τουλάχιστον, έτσι το... πούλησα –αυτολεξεί– στον επιβλέποντά μου.

Στρέφεται πάλι προς την οθόνη και γέρνει το κεφάλι.

«Δεν το πιάνω».

«Φυσικά και δεν το πιάνεις», γρυλίζω, δείχνοντάς τη με το βαμμένο μπεξ, σε σχήμα αμυγδάλου, τζελ νύχι μου. Τα έφτιαξα χθες και ελπίζω να με βοηθήσουν να αποδείξω το δίκιο μου. «Επειδή είσαι μια ανέμπνευστη, λάτρις των ντοκιμαντέρ, ελιτίστρια σκύλα».

Γυρνάει στην καρέκλα της και με δείχνει με το δικό της πιο μακρύ, πιο μυτερό, εντελώς φυσικό, βαμμένο κόκκινο νύχι της. Τα έκανε σήμερα το πρωί και ο αντίκτυπός τους δεν μπορεί να αμφισβητηθεί.

«Δεν είμαι ελιτίστρια».

Δε διαμαρτύρεται για τα υπόλοιπα. Είμαστε φίλες πολλά χρόνια, συγκατοικούμε σε ένα τόσο μικρό διαμέρισμα, που κάθε επίσκεψη στην τουαλέτα, κάθε οργανισμός και κάθε άποψη έχουν κοινοποιηθεί, είτε το θέλαμε είτε όχι.

Πρόκειται απλώς για ένα τυπικό απόγευμα Τρίτης.

«Λόριιι», κλαψουρίζω και χώνω το κεφάλι μου στην αγκαλιά μου, μέσα στο μαλακό φλις φούτερ. Η κορδέλα για μπούκλες χωρίς θερμότητα, με την οποία έχω τυλίξει τα ξανθά μαλλιά μου, χοροπηδά γύρω απ' τ' αυτιά μου καθώς στηρίζω τα πόδια μου στο σκαμπό για να μη σωριαστώ κάτω. Μου αρκεί η προσβολή της, δε χρειάζεται και να τραυματιστώ.

Έχω λιώσει έναν χρόνο τώρα πάνω στο στήσιμο της διατριβής μου, πρέπει να παραδώσω το πρώτο προσχέδιο σ' έναν μήνα, κι εκείνη «δεν το πιάνει». Ναι, λογικό, αφού το όνειρο της Λόρι είναι να περάσει τη ζωή της φτιάχνοντας ταινίες που θα καταγράφουν πτυχές της... αληθινής ζωής. Δεν την ενδιαφέρουν οι μεγαλειώδεις ρομαντικές χειρονομίες ούτε η αχρείασθη βία. Οι αγαπημένες της ταινίες είναι κάτι ντοκιμαντέρ για την καθημερινότητα νομάδων βοσκών προβάτων και... δεν ξέρω... για το πώς στεγνώνει η μπογιά ίσως;

«Μου αρέσει ο τίτλος πάντως!» προσθέτει, και αυτή είναι μάλλον η μόνη παρηγοριά που θα πάρω. Η Λόρι δεν είναι και πολύ εκδηλωτική. Πέρυσι, όταν με πήραν οι γονείς μου να μου πουν ότι ο Κούτζο, το κινγκ τσαρλς σπάνιελ που είχαμε από τότε που ήμουν έντεκα, πέθανε στην τραγικά νεαρή ηλικία των δεκαπέντε, μου έσφιξε απλώς το χέρι. Παραδόξως, με έκανε να νιώσω κάπως καλύτερα. «Πάντως το “Στον έρωτα και το σπλάτερ όλα επιτρέπονται: Η τομή ανάμεσα στις ρομαντικές κομεντί και τις σλάσερ ταινίες από τα τέλη του 20ού έως τις αρχές του 21ου αιώνα” κάτι λέει στην ελιτίστρια σκύλα μέσα μου».

«Ωραία, αν δίνουν διδακτορικά με βάση τον τίτλο, τότε εγώ...»

«Μπέμπι γκερλ», λέει εν είδει προειδοποίησης, κι εγώ πρέπει να επιστρατεύσω όλη μου τη δύναμη για να διατηρήσω τα χείλη μου σφιγμένα και την έκφρασή μου θυμωμένη, όταν με

αποκαλεί με το χαϊδευτικό μου. Άρχισε να το χρησιμοποιεί για πλάκα όταν την ανάγκασα να δει την ταινία *Οι επόμενες 365 μέρες* ως εκδίκηση για το ντοκιμαντέρ με τους βοσκούς. Αφήνοντας στην άκρη τις προσπάθειες να παρουσιάζεται το σύνδρομο της Στοκχόλμης ως κάτι σέξι, αυτό που άρχισε σαν μια σαρκαστική πλάκα έχει εξελιχθεί σε μια καθιερωμένη τρυφερή προσφώνηση. Είναι ό,τι πιο τρυφερό έχω ακούσει ποτέ από τη Λόρι, της οποίας η συνολική παρουσία θα μπορούσε να ανταγωνιστεί σε ψυχρότητα την παγωμένη επιφάνεια της λίμνης Κρίσταλ στο φινάλε του *Παρασκευή και 13...* παρόλο που ξέρω πως από κάτω κρύβονται πολύ περισσότερα.

«Χρειάζεσαι διάλειμμα».

«Χρειάζομαι να γράψω».

«Είσαι μπροστά στο Διάγραμμα Gantt* σου».

Μου το δείχνει δίπλα στο λάπτοπ μου, λες και δεν έχω αποστηθίσει κάθε γραμμή με τα επιτεύγματά μου, όπως είχα μάθει απέξω τον μονόλογο της Κατ στο *10 πράγματα που μισώ σε σένα*.

«Ακριβώς. Έχω κάνει όλη την έρευνα, το σχεδιάγραμμα κι έχω και τον τίτλο. Ξέρω τι θέλω να πω, άρα θα έπρεπε να είμαι σε θέση και να το γράψω».

«Κοίτα... Ίσως... σαν ελιτίστρια σκύλα να μην είμαι το κατάλληλο άτομο για να το διαβάσει». Με αυτά τα λόγια, σηκώνεται από την καρέκλα και κατευθύνεται προς το ψυγείο, κάνοντας έναν μεγάλο κύκλο γύρω από τον πάγκο για να αποφύγει το πόδι μου που τεντώνω προς το μέρος της. Ανοίγει το ψυγείο και χώνει το κεφάλι της στο πάνω ράφι, ενώ με ρωτάει: «Πότε θα δεις τον Τζόρνταν;»

* Το Διάγραμμα Gantt είναι ένα εργαλείο διαχείρισης έργων, που χρησιμοποιείται για την οπτικοποίηση των εργασιών ενός έργου και του σχετικού χρονοδιαγράμματός του.

Τζόρνταν Ρομέρο. Ο επιβλέπων μου. Καμία συγγένεια με τον «πατέρα των ταινιών με ζόμπι»*, αν και πολύ θα το ήθελε.

«Την Παρασκευή».

«Τέλεια, τότε είναι εξαιρετική ευκαιρία να τα συζητήσεις όλα μαζί του». Η φωνή της ακούγεται μεταλλική μέσα από τα τοιχώματα του ψυγείου, κι εγώ το σκέφτομαι για λίγο σοβαρά να γυρίσω προς το μέρος της, να βάλω το γυμνό μου πόδι πάνω στον κοκαλιάρικο πισινό της και να τη χλώσω με μια σπαρτιατική κλοτσιά** κατευθείαν μέσα στο τάπερ με τα υπολείμματα του τσούου μείν.

Δεν είναι ότι δεν πιστεύω στη δουλειά μου. Πιστεύω.

Θα μπορούσα να μιλάω για σλάσερ και ρομαντικές κομεντί με τις ώρες. Και βάλε...

Αν οι δημιουργοί του *Σε βλέπω* χρειάζονται μια ευρηματική ιδέα βασανιστηρίου για την επόμενη ταινία τους, ας με κλείσουν σε ένα βρόμικο μπάνιο μαζί με έναν αλυσοδεμένο, ηθικά αμφιλεγόμενο κύριο, που στο τέλος θα έκοβε μόνος του το πόδι του για να γλιτώσει από μια διάλεξη μου για το πόσο οραματίστρια ήταν η Νόρα Έφρον***.

Ξέρω ότι ξέρω για τι πράγμα μιλάω. Όμως οι αμφιβολίες τρυπώνουν εύκολα στο μυαλό μου σαν μασκοφόρος δολοφόνος σε καλοκαιρινή κατασκήνωση. Ξεχνάω πως είμαι απόλυτα

* Αναφορά στον Τζορτζ Α. Ρομέρο που θεωρείται ευρέως ο «πατέρας των ταινιών με ζόμπι» χάρη στο επιδραστικό έργο του στο είδος και ειδικά στην πρωτοποριακή ταινία του *Η νύχτα των ζωντανών νεκρών* (1968).

** Αναφορά στη θεαματική κλοτσιά που δίνει ο Τζέραλντ Μπάτλερ ως Λεωνίδας στην ταινία *300*, με την οποία ρίχνει τον Πέρση απεσταλμένο σ' ένα πηγάδι, φωνάζοντας την εμβληματική φράση «This is Sparta!».

*** Αμερικανίδα σεναριογράφος, σκηνοθέτρια, παραγωγός και συγγραφέας, γνωστή κυρίως για τις ρομαντικές κομεντί που έγραψε και/ή σκηνοθέτησε τις δεκαετίες του '80 και του '90.

ικανή να γράψω για ένα θέμα που έχω περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ενήλικης ζωής μου (ακόμα και πιο πριν) μελετώντας, αναλύοντας και εξερευνώντας το.

Η Λόρι έχει δίκιο, βέβαια. Δεν έχει νόημα να βασανίζομαι με ένα πρόβλημα που δεν πρόκειται να λυθεί, μέχρι να μπορέσω να ανταλλάξω ακαδημαϊκά επιχειρήματα με τον «άλλο» Ρομέρο. Κι εκείνη ξέρει ότι έχει δίκιο, αλλά δε θέλω να το πάρει πάνω της.

«Σταμάτα να κάνεις την έξυπνη», μουρμουρίζω κοιτάζοντας τη φόρμα που καλύπτει τον πισινό της.

«Κόψε το δράμα τότε», απαντάει μέσα από το ψυγείο.

Αφήνω τον πιο δραματικό και υπερβολικό αναστεναγμό μου και χαμογελώ τελικά, όταν τη βλέπω να ξεπροβάλλει από το ψυγείο μ' ένα κουτάκι ανθρακούχο νερό με γεύση φρούτα του πάθους, κρατώντας το πάνω στην καρδιά της και ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια της. Τα σουφρωμένα χείλη της είναι επίσης μια ωραία πινελιά. Είναι το τελευταίο αναψυκτικό που έχουμε, και επειδή εγώ δεν είμαι ελιτίστρια σκύλα, της επιτρέπω να το πάρει.

«Τι ώρα πρέπει να είμαστε εκεί απόψε;» ρωτάω, καθώς η Λόρι πηγαίνει στον καναπέ με το πολύτιμο αναψυκτικό της ανά χείρας και ανοίγει την τηλεόραση, αλλάζοντας το κανάλι από το Netflix στις ειδήσεις. Ναι, βλέπει ακόμη ειδήσεις. Νομίζω πως είναι η ένοχη απόλαυσή της· ότι πιο κοντινό σε μυθοπλασία που θα δει με τη θέλησή της.

«Θα πιούμε πρώτα κοκτέιλ στο μπαρ στις εφτά. Τα ραντεβού αρχίζουν στις οχτώ. Οπότε να είσαι έτοιμη... στις έξι και μισή; Όχι, στις έξι και τέταρτο. Το Google Maps λέει ότι μπορεί να μας πάρει από μισή ώρα μέχρι σαράντα λεπτά να πάμε στο Σάνσετ Παρκ από το Μπεντ-Στάι».

«Εσύ και το Google Maps», μουρμουρίζω κατεβαίνοντας απ' το σκαμπό και κάθομαι μπροστά στο λάπτοπ. «Αν ήταν

άνθρωπος, δε θα χρειαζόταν καν να πάμε απόψε». Με μόλις λίγα κλικ αποθηκεύω και κλείνω τις –προφανώς άχρηστες– πρώτες σελίδες της διατριβής μου και κλείνω την οθόνη την κατάλληλη στιγμή για να δω τη Λόρι να σηκώνει το μεσαίο δάχτυλο προς το μέρος μου.

«Όλο αυτό είναι εξίσου βαρύ για σένα όσο και για μένα», φωνάζει πάνω από τον ώμο της, χωρίς να παίρνει τα μάτια της από την παρουσιάστρια των ειδήσεων που γεμίζει την οθόνη της τηλεόρασής μας. «Θεώρησε ότι είναι ο χρόνος που σου αναλογεί αυτήν την εβδομάδα για να “ξεφύγεις από τη φούσκα της διπλωματικής και να επανασυνδεθείς με τον πραγματικό κόσμο”. Δεν μπορείς να περνάς κάθε λεπτό με μασκοφόρους δολοφόνους και άντρες που βλέπουν αστεράκια κάθε φορά που μια κοπέλα με ωραίο φόρεμα σκοντάφτει».

Η αλήθεια είναι πως θα μπορούσα να περνάω κάθε λεπτό ακριβώς έτσι, αλλά έχει ένα δίκιο. Κι έχω ήδη πληρώσει το εισιτήριο. Θα πάμε σε speed dating. Δεν είναι η πρώτη εκδήλωση για singles στην οποία συμμετέχουμε. Έπειτα από μια ιδιαίτερος άθλια και αδιέξοδη παρ’ ολίγον σχέση πριν από μερικούς μήνες, η Λόρι κατακύλησε σε μια κουνελότρυπα του Google, έχοντας πια αγανακτήσει με τις εφαρμογές γνωριμιών. Αγαπάει τις στατιστικές περισσότερο απ’ όσο εγώ μια σωστά σκηνοθετημένη σκηνή τρόμου που θα σε κάνει να πεταχτείς από την καρέκλα, και όταν τα νούμερα έδειξαν ότι ένα τεράστιο ποσοστό της γενιάς μας έχει κουραστεί εξίσου μ’ εκείνη από το σκρολόρισμα στα προφίλ των υποψηφίων («Εβδομήντα οκτώ τοις εκατό των χρηστών, Τζέιμι!»), αποδέχτηκα την πρότασή της να πηγαίνουμε τουλάχιστον μία φορά τον μήνα σε κάποια διά ζώσης κοινωνική εκδήλωση. Ήταν εύκολη απόφαση. Είμαι φανατικά εναντίον των εφαρμογών (στις μέρες μας μοιάζει πιο πιθανό να σε δολοφονήσουν από το να βρεις τον έρωτα μέσω Tinder) και, παρόλο που το speed

dating έχει κάτι το παλιομοδίτικο, σαν να βγήκε απ' τα 90s, στις άλλες εκδηλώσεις που έχουμε πάει κατά καιρούς πέρασα πολύ καλά. Ποτέ δεν οδήγησαν σε κανονικά ραντεβού – ειδικά έπειτα από κείνη τη βραδιά με κινηματογραφικά κουίζ, όπου μου βγήκε λίγο παραπάνω ενθουσιασμός στην κατηγορία τρόμου, αλλά μου αρέσει η ιδέα μιας ρομαντικής, τυχαίας γνωριμίας στην πραγματική ζωή. Μου αρέσει η ιδέα να κλειδώσει το βλέμμα μου με κάποιον και να σκεφτώ: *Α, σε βρήκα επιτέλους*. Μου αρέσει πολύ.

Απλώς δεν το 'χω δει ακόμη να συμβαίνει εκτός σινεμά.

Η παρουσιάστρια αλλάζει τόνο μετά την πρόγνωση του καιρού και στο παράθυρο στην οθόνη προβάλλεται το ρεπορτάζ για μια όμορφη γυναίκα, περίπου στην ηλικία μας, που βρέθηκε με κομμένο τον λαιμό της.

Κοιτάζω κρατώντας την ανάσα μου. Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει φέτος κάτι τέτοιο. Το σούπερ που σέρνεται αργά στο κάτω μέρος της οθόνης με τίτλο «Ο σίριαλ κίλερ του Μπρούκλιν» τα λέει όλα. Έχουν γίνει τέσσερις φόντοι μέσα σε ισάριθμους μήνες και τώρα η Κέισι Λάνγκενκαμπ είναι το θύμα νούμερο πέντε. Οι φωτογραφίες από τα social media δείχνουν μια γλυκιά κοπέλα, είκοσι και κάτι χρονών, που δε θα φαινόταν παράταιρη σε αφίσα με τον Γκλεν Πάουελ* και ταιριάζει στο προφίλ θυμάτων που προκαλεί έντονο αλλά πρόσκαιρο ενδιαφέρον εκ μέρους του κοινού: ξανθιά, μικροκαμωμένη, όμορφη, αγαπητή σε όλους και, φυσικά, κάποια που «φωτίζει το δωμάτιο όταν μπαίνει».

Όλα τα κλασικά σημάδια για κάποια που προορίζεται να δολοφονηθεί και να πεταχτεί στη συνέχεια σαν τα ροδοπέταλα που έχουν βρεθεί γύρω από κάθε πτώμα. Στο ρεπορτάζ εμφανίζεται μια αυστηρή γυναίκα –το όνομά της φαίνεται κά-

* Αμερικανός ηθοποιός και σεναριογράφος.

τω αριστερά στην οθόνη και συνοδεύεται από τον τίτλο «Police Captain»-, η οποία επιβεβαιώνει ότι η αστυνομία θεωρεί πως οι φόνοι αυτοί συνδέονται. Το ρεπορτάζ κλείνει με την παρουσιάστρια να προτρέπει τις γυναίκες:

- Να είναι σε επαγρύπνηση όταν κυκλοφορούν.
- Να μοιράζονται την τοποθεσία τους με κάποιον έμπιστο.
- Να αποφεύγουν τα σκοτεινά, απομονωμένα ή δυσπρόσιτα σημεία όταν περπατούν μόνες τους.

Και, το αγαπημένο μου...

- *Να εμπιστεύονται το ένστικτό τους.*

Γιατί εννοείται πως, άμα είσαι γυναίκα και τύχει να βρεθείς σε μια κατάσταση κατά την οποία θα καταλήξεις δολοφονημένη, πρέπει οπωσδήποτε να αναλογιστείς ποιο ήταν το δικό σου μερίδιο ευθύνης. Οι φόνοι δεν «τυχαίνουν» απλώς στις γυναίκες. Φταις κι εσύ επειδή δε δούλεψε το ένστικτό σου. Λες και το ένστικτο κάθε γυναίκας δε λειτουργεί ήδη σαν άψογα ρυθμισμένη κεραία εντοπισμού κινδύνου. Όμως η αλήθεια είναι ότι δεν μπορείς να αποφύγεις τον κίνδυνο αν κάποιος έχει πάρει απόφαση να σε σπρώξει καταπάνω του.

Η ρεπόρτερ ρίχνει ένα σκοτεινό βλέμμα στην κάμερα προτού γείρει το κεφάλι στο πλάι και σουφρώσει τα χείλη σε ένα αδιόρατο μειδίαμα, περνώντας σε μια πιο ανάλαφρη είδηση για να αντισταθμίσει την κάλυψη της βάνουσης δολοφονίας. Η μετάβαση είναι απότομη. Και η Λόρι την αποδέχεται, όπως φαίνεται, χωρίς πρόβλημα, αφού γυρνάει το κεφάλι της πάνω από την πλάτη του καναπέ και μ' ένα σκεπτικό ύφος στο όμορφο προσωπάκι της με ρωτάει:

«Λοιπόν, τι θα βάλεις απόψε;»

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΣΠΛΑΤΕΡ ΟΛΑ ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΑΙ

Όταν η σινεφίλ Τζέιμι Πρέσκοτ πηγαίνει με την κολλητή της σε speed dating, περιμένει στην καλύτερη περίπτωση ένα μέτριο ραντεβού και στη χειρότερη μερικές αμήχανες σιωπές. Αυτό που δεν περιμένει είναι το ραντεβού της να αρχίσει να αιμορραγεί ακατάσχετα. Ή ένα μπλακάουτ. Ή έναν σωρό πτώματα. Της είναι πια ξεκάθαρο – το speed dating δεν είναι απλώς παλιομοδίτικο, αλλά επικίνδυνο.

Οπλισμένη με αυτοσχέδια όπλα και τους δέκα απaráβατους κανόνες για να επιβιώσεις σε μία ταινία σλάσερ, η Τζέιμι προσπαθεί να βγει ζωντανή από το κτίριο. Μόνο που δεν μπορεί να συγκεντρωθεί στο σημαντικό της υπόθεσης (να μη δολοφονηθεί, προφανώς), καθώς, όσο περνά η βραδιά, φτάνει σε μία ανατριχιαστική συνειδητοποίηση.

Δεν έχει μπλέξει σε ταινία σλάσερ. Έχει μπλέξει σε μία ρομαντική κομεντί των 90s. Ίσως σε μία ελαφρώς διαστρεβλωμένη εκδοχή. Θα καταφέρει να επιζήσει από το μακελειό και να βρει το ευτυχισμένο τέλος της; Και τι θα γίνει όταν έρθει πρόσωπο με... μάσκα με τον δολοφόνο; Ναι, φυσικά και φοράει μάσκα. Όλοι φοράνε.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6401-9

9 786180 164015

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32304